

"মৰমৰসন্তানসকল –সত্যশুনাওতাএজনেইপিতা, সেয়েহেপিতাৰপৰাহেশুনা, মনুষ্যৰপৰানহয়, এজনপিতাৰপৰাশুনাজনহেজ্ঞানী"

প্ৰশ্ন: যিসকল আত্মা দেৱী-দেৱতা বংশৰ হ'ব, তেওঁলোকৰ মুখ্য লক্ষণ কি হ'ব ?

উত্তৰ: তেওঁলোকৰ এই জ্ঞান বহুত ভাল আৰু মিঠা লাগিব। তেওঁলোকে মনুষ্য মত ত্যাগ কৰি ঈশ্বৰীয় মতত চলিবলৈ ধৰিব। বুদ্ধিত আহিব যে আমি শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাহে শ্ৰেষ্ঠ হ'মগৈ। এতিয়া এয়া পুৰুষোত্তম সংগম যুগ চলি আছে, আমি়েই উত্তম পুৰুষ হ'ব লাগিব।

ওঁমশান্তি। মিঠা-মিঠা আত্মিক সন্তান সকল আত্মা-অভিমানী হোৱা। দেহৰ অভিমান ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এয়াও জানা যে পৰমাত্মা এজনেই। ব্ৰহ্মাক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। ব্ৰহ্মাৰ ৪৪ জন্মৰ কাহিনীক তোমালোকেহে জানা। এইটো হৈছে তেওঁৰ অন্তিম জন্ম। এওঁৰ তাত মোৰ আহিবলগীয়া হয়, যিয়ে ৪৪ জন্ম লৈছে, তেওঁলোককহে কওঁ। তোমালোকে ৪৪ জন্মক নাজানা, মইহে তোমালোকক কওঁ। প্ৰথমতে তোমালোক দেৱী-দেৱতা আছিল। এতিয়া পুনৰ এনেকুৱা হবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। প্ৰথম জন্মৰ পৰাই পুনৰ্জন্ম আৰম্ভ হয়। এতিয়া পিতাই কয় - মই তোমালোকক যি শুনাও, সেয়াহে শুদ্ধ। বাকী তোমালোকে যি শুনিছা, সেয়া ভুল। মোক কোৱাও হয় সত্য, সত্য কওঁতা। মই সত্য ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰিবলৈ আহো। কোৱাও হয় সঁচা ক'লে নাচা অৰ্থাৎ সঁচাত থাকিলে আনন্দত নাচা। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ নৃত্য। তেওঁলোকে কৃষ্ণক দেখুৱাই - মুৰুলি বজাই, ৰাস কৰে। তেওঁ হৈছে সঁচা খণ্ডৰ মালিক। কিন্তু তেওঁক বনোৱাজন কোন ? সঁচা খণ্ড স্থাপন কৰোঁতাজন কোন ? সেয়া হৈছে সঁচা খণ্ড, এয়া হৈছে মিছা খণ্ড। ভাৰত সঁচা খণ্ড আছিল, যেতিয়া এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, সেই সময়ত আৰু অন্য কোনো খণ্ড নাছিল। মনুষ্যই এয়া নাজানে যে স্বৰ্গ ক'ত ? কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে কয় স্বৰ্গবাসী হোৱা বুলি। পিতাই বুজাই তোমালোকে এতিয়া উল্টা হৈ ওলমি আছে। মায়াৰ অধীনত আছে। এতিয়া পিতাই আহি তোমালোকক সূঁটা বনাইছে। তোমালোকে জানা যে ভক্তক ভক্তিৰ ফল দিওঁতা ভগৱান। এই সময়ত সকলোৱে ভক্তিত আছে। যিবোৰ শাস্ত্ৰ আদি আছে, সেই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ। এয়া গীত গোৱা আদি সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ। জ্ঞান মাৰ্গত ভজন গোৱা নহয়। তোমালোকে জানা যে আমি বাণীৰ পৰা নিলগলৈ যাব লাগে, উভতি যাব লাগিব। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মুখেৰে "হে ভগৱান" বুলি কেতিয়াও নকবা। এইয়াও ভক্তি মাৰ্গ হয়। কলিযুগৰ অন্তিমলৈকে ভক্তি মাৰ্গ চলি থাকে। এতিয়া এইটো হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ, য'ত পিতাই আহি জ্ঞানেৰে তোমালোকক উত্তম পুৰুষ কৰি তুলিছে। তোমালোকে এক ঈশ্বৰীয় মতত চলা। যি ঈশ্বৰে কয় সেয়াহে শুদ্ধ। পিতাই মনুষ্য শৰীৰত আহি শুনাই- তোমালোক কিমান বুদ্ধিমান (জ্ঞানী) আছিল, এতিয়া কিমান অজ্ঞানী হ'লা। তোমালোকে স্বৰ্ণিম যুগত আছিল, এতিয়া লৌহ যুগত আহি গ'লা। ইয়াৰ যি হ'ব (ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ) তেওঁলোকৰ এই জ্ঞান বহুতেই ভাল লাগিব। ইয়াৰ (হোৱা)সকলৰ মিঠা লাগিব। এই বাবাই (ব্ৰহ্মা বাবা) নিজেও গীতা পঢ়িছিল। বাবাক পোৱাৰ পিছত সকলো এৰি দিলে। গুৰুও বহুতকে মানিছিল। পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ গুৰু। জ্ঞান মাৰ্গৰ গুৰু মই এজনেই। জ্ঞান যেতিয়া মোৰ পৰা শুনে তেতিয়াই তেওঁক জ্ঞানী বুলি কব। বাকী সকলোবোৰ ভক্ত। শ্ৰীমত হৈছে শ্ৰেষ্ঠ, বাকী সকলো হৈছে মনুষ্য মত, এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় মত। সেয়া হ'ল ৰাৱণ মত, এয়া হ'ল ভগৱানৰ মত। ভগৱানে কয় - তোমালোক কিমান মহান ভাগ্যশালী হোৱা, সেয়েহে এতিয়া তোমালোকৰ জন্ম হীৰাৰ তুল্য। আঙুঠিৰ মাজতো হীৰা দিয়া হয়। মালাৰ ওপৰত ফুল থাকে, তাৰপিছত মেৰু। নাম হ'ল এডম-বিবি। তোমালোকে কোৱা মাম্মা-বাবা। আদি দেৱ আৰু আদি দেৱী, এয়া হ'ল সংগমৰ। সংগমযুগ হ'ল সকলোতকৈ উত্তম, য'ত নেকি এই ৰাজ্যৰ স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোক সন্তানে ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ ইয়াতেই হ'ব লাগিব। পিতাই পুৰণি দুনিয়াক নতুন বনাবলৈ আহে। এই দুনিয়াৰ ডিউৰেচন (অবধি, সময়সীমা) কিমান - এয়াও তোমালোক সন্তান সকলৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে নাজানে। লাখ বছৰ কৈ দিয়ে। এই সকলোবোৰ মিছা কথা। মিছা মায়া, মিছা কায়া.....কোৱা হয়। সঁচা-সঁচা হ'ল নতুন দুনিয়া খনহে। এয়া মিছা খণ্ড। পুনৰ মিছা খণ্ডক সঁচা বনোৱা পিতাৰহে কাম। পিতাই কয় তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত যিবোৰ পঢ়িছিল, সেই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। এয়া হৈছে তোমালোকৰ বেহদৰ বৈৰাগ্য। তেওঁলোকেতো কেৱল ঘৰ-দুৱাৰ ত্যাগ কৰি পিছত এই দুনিয়াত, জঙ্গললৈ গুচি যায়। এয়াও ড্ৰামাত নিহিত। "কিয়" প্ৰশ্নেই নহে। এয়াতো বনাই থোৱা খেল। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাই, এনে-এনে হয়। আৰু যি অন্য ধৰ্ম আছে তেওঁলোকে স্বৰ্গলৈ আহিব নোৱাৰে। বৌদ্ধ বংশ, খ্ৰীষ্টানৰ বংশ কোনোৱে স্বৰ্গলৈ নহে। তেওঁলোক পিছত আছে। প্ৰথমতে দৈৱী ৰাজ্য, তাৰপিছত ইব্ৰাহিম, বৌদ্ধ, খ্ৰীষ্টান আহি নিজৰ ধৰ্ম

স্থাপনা কৰে। বাবাই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আহি দৈৱী ৰাজ্য স্থাপনা কৰে।

যিকোনো আত্মা আহিলেও গৰ্ভতহে আহে। শিশুৱে ডাঙৰ হয়। শিৱবাবা সৰু-ডাঙৰ নহয়। আনকি তেওঁ গৰ্ভৰ পৰা জন্মও নলয়। বৌদ্ধৰ আত্মাই প্ৰৱেশ কৰিলে, বৌদ্ধ ধৰ্ম আগতে নাছিল। নিশ্চয় ইয়াৰে কোনো মনুষ্যত প্ৰৱেশ কৰিব। পিছত নিশ্চয় গৰ্ভত যাব। এজনেই বৌদ্ধ ধৰ্ম স্থাপন কৰিছিল পিছলৈ তেওঁৰ পিছত আৰু অন্যবোৰ আহি গ'ল। পিছলৈ বুদ্ধি হৈ গ'ল। যেতিয়া লাখ হয় তেতিয়াৰ পৰাই ৰাজত্ব চলে। বৌদ্ধি সকলৰো ৰাজ্য আছিল, পিতাই বুজাই এই সকলোবোৰ পিছত আহে। এওঁক গুৰু বুলি কোৱা নহয়। গুৰু এজনহে হয়। তেওঁ নিজৰ ধৰ্ম স্থাপন কৰি পিছত তললৈ নামি আহে। পিতাই সকলোকে ওপৰলৈ পঠাই দিছিল পিছত মুক্তিধামৰ পৰা এজন-এজনকৈ তললৈ আহে। তোমালোকেও জীৱন মুক্তিৰ পৰা তললৈ আহ। তেনেকৈ তেওঁলোকে মুক্তিৰ পৰা পিছত তললৈ আহে। তেওঁৰ মহিমা কিহৰ বাবে। সেই সময়ত জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। গতি-সংগতিৰ কাৰণে পিতাই জ্ঞান দিয়ে। তেওঁ গৰ্ভত নাহে, এওঁৰ তাত বহে, এওঁৰ অন্য নাম নাই। আনৰহে শৰীৰৰ নাম থাকে। এওঁ হয়ে পৰম আত্মা। এওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ। এই জ্ঞান প্ৰথমতে আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আত্মাইহে পাই কিয়নো তেওঁলোকেহে ভক্তিৰ ফল পাব লাগিব। তোমালোকেহে ভক্তি আৰম্ভ কৰা। তোমালোককহে ফল দিওঁ। বাকী অন্য হৈছে শাখা। তেওঁলোকে ৪৪ জন্মও নলয়। পিতাই বুজাই - সন্তানসকল, তোমালোকে এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। তাতো(সত্যযুগত) ভাৱে - এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা ল'ম, দুখৰ কথাই নাই। বিকাৰৰ কথা নাই। ৰাৱণ ৰাজ্যতহে বিকাৰ থাকে। সেইয়া হৈছে নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। তোমালোকে বুজালেও মানি নলয়। কল্পৰ আগতে যিয়ে মানি লৈছিল, তেওঁহে পদ পাব,যিয়ে মানি নলয় তেওঁ পদ নাপায়। সত্যযুগত সকলোৱে পৱিত্ৰ, সুখ,শান্তিত থাকে। সকলো মনৰ কামনা ২১ জন্মৰ কাৰণে পূৰণ হৈ যায়। সত্যযুগত কোনো কামনা নাথাকে। শস্য আদি সকলো অথাহ (অশেষ) পোৱা যায়। এই মুম্বাই আগতে নাছিল। দেৱতাই নিমখীয়া মাটিত নাথাকে। য'ত মিঠা নদী আছিল, তাত দেৱতা সকল আছিল। অলপ মনুষ্য আছিল, প্ৰতিজনৰেই বহুত মাটি আছিল। দেখুৱাই - সুদামাই দুই মুঠি চাউল দিয়ে, মহল পাই গৈছিল। মনুষ্যই ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান পূণ্য কৰে। এতিয়া তেওঁ কি ভিক্ষাৰী নেকি ? ঈশ্বৰতো দাতা হয়। ভাৱে ঈশ্বৰে পিছৰ জনমত বহুত দিব। তোমালোকে দুই মুঠি দিয়া, নতুন দুনিয়াত বহুত লোৱা। তোমালোকে খৰছ কৰি চেণ্টাৰ আদিও বনোৱা, সকলোৱে শিক্ষা পাওঁক (পোৱাৰ অৰ্থে)। নিজৰ ধন খৰছ কৰা আৰু পিছত ৰাজত্বও তোমালোকেই লোৱা। পিতাই কয় মইহে তোমালোকক মোৰ পৰিচয় দিওঁ। মোৰ পৰিচয় কোনোৱে নাজানে। নে মই কাৰোবাৰ শৰীৰত আহো। মইতো এবাৰেই আহো। যেতিয়া পতিত দুনিয়াক সলনি কৰিবলৈ হয়। পতিত-পাৱন ময়েই। মোৰ সংগমতহে ভূমিকা আছে, সেয়াও সঠিক সময়মতে আহে। তোমালোকে এয়া জানা নেকি যে শিৱ বাবাই ইয়াত কেতিয়া প্ৰৱেশ কৰে। কৃষ্ণৰ তিথি, তাৰিখ, মিনিট, সময় লিখে। এওঁৰ কোনোৱে মিনিট আদি উলিয়াব নোৱাৰে। এওঁ ব্ৰহ্মাৰো নাজানিছিল। যেতিয়া জ্ঞান শুনাইছিল তেতিয়াহে জানিছিল। আকৰ্ষিত কৰে। এওঁৰতো (ব্ৰহ্মাৰ) মামৰ লাগি আছিল। যেতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাই প্ৰৱেশ কৰিলে তেতিয়া তোমালোকক আকৰ্ষিত হ'ল আৰু তোমালোকে ওলাই আহিছিল। তোমালোকে কোনোধৰণৰ চিন্তা কৰা নাছিল। পিতাই কয় মইতো সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ। তোমালোক আত্মাত মামৰ লাগি আছে, এতিয়া সেইবোৰ কেনেকৈ ওলাব? ড্ৰামাত সকলো আত্মাই নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পাইছে। এয়া বহুত গুহ্য কথা। আত্মা কিমান সৰু। দিব্য দৃষ্টিৰ অবিহনে তাক কোনোৱে চাব নোৱাৰে। পিতাই আহি তোমালোকক জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিছে। তোমালোকে জানা যে আমাক আত্মাকহে পিতাই পঢ়ায়। ভক্তি মাৰ্গত জ্ঞান হৈছে আটাত নিমখৰ সমান। যিদৰে ভগৱানবাচ শব্দটো শুদ্ধ, পিছত কৃষ্ণ বুলি কোৱাৰ পৰাই ভুল হৈ যায়। মনমনাভৱ শব্দ শুদ্ধ পিছে অৰ্থহে বুজি নাপায়। মামেকম শব্দ শুদ্ধ। এয়া হৈছে গীতাৰ এপক(যুগ)। ভগৱানে এই সময়ত এই ৰথত আহে, তেওঁলোকে দেখুৱাইছে ঘোঁৰা গাড়ী। তাত কৃষ্ণ বহি আছে। এতিয়া ক'ত ভগৱানৰ এইখন ৰথ আৰু ক'ত এই ঘোঁৰা গাড়ী! একোৱে বুজি নাপায়। এয়া হৈছে বেহদৰ পিতাৰ ঘৰ। পিতাই সকলো আত্মাকে ২১ জন্মৰ কাৰণে স্বাস্থ্য, ধন, সুখ দিয়ে। এয়াও অনাদি অবিনাশী বনাই থোৱা ড্ৰামা। কেতিয়া আৰম্ভ হৈছিল, কব পৰা নাযায়। চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এই সংগমৰ কথাটো কোনোৱে নাজানে। পিতাই কয় এই ড্ৰামা ৫ হাজাৰ বছৰৰ। আধা সূৰ্য্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী, আধা অৰ্থাৎ ২৫০০ বছৰত বাকী অন্য ধৰ্মবোৰৰ। তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। তোমালোকে এতিয়া যোগবলেৰে বিশ্বৰ ৰাজত্ব লোৱা। খ্ৰীষ্টায়ান সকলে ভাৱে যে - আমাক কোনোবাই প্ৰেৰণা দি আছে, যি নেকি আমি বিনাশৰ কাৰণে এই সকলবোৰ তৈয়াৰ কৰি আছে। কয় আমি এনেকুৱা বোমা তৈয়াৰ কৰিছো যিটোৱে এখন দুনিয়াটো কি এনেকুৱা ১০ খন দুনিয়া বিনাশ কৰিব পাৰে। পিতাই কয় মই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ আহিছো। বাকী বিনাশটো এওঁলোকে কৰিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।

আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) বেহদৰ বৈৰাগী হৈ এতিয়ালৈকে যি বোৰ ভুক্তিত পঢ়িছা বা শুনিছা, সেই সকলো পাহৰি যোৱা। এজন পিতাৰ পৰাই শুনি, তেওঁৰ শ্রীমতৰ দ্বাৰা নিজকে শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব লাগে।

(2) যিদৰে পিতা সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ, তেওঁৰ ওপৰত কোনো মামৰ (অশুদ্ধি) নাই, এনেকুৱা পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। এই ড্ৰামাত প্ৰত্যেক ভাওৰীয়াৰ ভূমিকা একুৰেট (সঠিক), এইটো গুট বহস্য বুজি চলিব লাগে।

বৰদান: অবিনাশীআৰুবেহদৰঅধিকাৰৰআনন্দবানিচাৰদ্বাৰাসদায়নিচিন্তহোৱা
জগতত বহুত পৰিশ্ৰম কৰি অধিকাৰ লয়, তোমালোকে বিনা পৰিশ্ৰমেৰে অধিকাৰ পাইছা। সন্তান হোৱা অৰ্থাৎ অধিকাৰ লোৱা। “বাহ মই শ্ৰেষ্ঠ অধিকাৰী আছোঁ”, এই বেহদৰ অধিকাৰৰ নিচা আৰু আনন্দত থাকিলে সদায় নিচিন্ত হৈ থাকিব। এই অবিনাশী অধিকাৰ হৈছে নিশ্চিত। য'ত নিশ্চয়তা থাকে তাত নিচিন্ত হৈ থকা যায়। নিজৰ সকলো দায়িত্ব পিতাৰ ওচৰত সমৰ্পন কৰি দিয়া তেতিয়া সকলো চিন্তাৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব।

স্লোগান: যি উদাৰচিত্ত, বিশাল হৃদয়ৰ তেৱেঁই একতাৰ আধাৰ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!